

НАЦИОНАЛЕН ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС „МЛАД ПИСАТЕЛ“ 2015

ЗНАЕШ ЛИ?

Стихотворение

Спомен за смях,
за нежни игри,
на тревата лежах
с разпилени коси.

Спомен за мрак,
за искрящи очи,
прегръщаш ме пак
и край нас засвети.

Знаеш ли как
сърцето тъжи,
че с късния влак
замина си ти?

КАТИ В ГОЛЕМИЯ ГРАД

Разказ

Свечеряваше се. Както всеки ден, Кати вече беше приключила задълженията си: нахранила двете кокошчици, издоила козата, поляла градината. Сега седеше на малкото дървено столче на верандата и гледаше замечтано залеза. Дебелият стар котарак се бе свил в скута ѝ и мъркаше доволно.

Кати беше високо стройно момиче, с дълга кестенява коса на едри къдрици, леко мургаво лице и черни очи. Тя живееше на средата на Нищото, в двуетажна стара къща, на края на малко изоставено селце. Тя беше отгледана там от баба си и дядо си и имаше сравнително щастливо детство, макар че нямаше приятели, по простата причина, че няма никакви други деца наоколо. Вместо това тя си играеше с котетата на улицата и бабите, които ѝ се радваха. Но всички те бяха много възрастни и отдавна си бяха отишли от този свят. Сега Кати живееше напълно сама и се грижеше за бабината си къща. Покрай селото имаше път, но никой вече не минаваше по него, защото построиха магистрала, която бе много отдалечена. Момичето искаше да отиде в големия град, да се запознае с хора, да види чудесата на цивилицията. Единственото, което занеше за живота там, беше от старите вестници на дядо си и историите, които ѝ разказваха като малка. За нея нямаше път навън, нямаше автомобил, нито дори колело или някакво товарно животно.

Градът бе прекалено далече, за да стигне там пеша с всичкия си багаж. Не можеше и да се обади на някого да дойде да я спаси, защото отдавна бяха прекъснати телефонните линии. Все пак преди няколко години Кати бе събрала вещите си, готови за път, с надеждата, че някой заблуден шофьор ще мине по пътя край къщата и ще я отведе към неизвестното.

Полъхваше ветрец, който караше тревите по безкрайното поле да танцуват леко и вдигаше праха от стария разбит асфалт. Слънцето се скри зад хоризонта, светлината от последните му лъчи все още оцветяваше облаците в щастливи цветове. Котаракът скочи на земята и влезе в празната къща, а Кати стоеше и попиваше приказността на обогрнатото небе, преди да е потънало в мрак. След малко и тя се прибра, изгаси свещите, оставени на малката масичка до леглото, и си легна. Котаракът се пхна под завивките при нея и тихото му, спокойно мъркане я унесе в сладък сън.

На сутринта обичайното спокойствие бе нарушено от силен, непознат шум, идващ откъм пътя. „Кола“ – помисли си Кати и веднага скочи от леглото. Излезе навън и остана стъписана при вида на големите, приближаващи машини. Това бяха багери и камиони, които идваха да разрушат напълно останките от селото, неподозирайки, че все още някой го обитава. Това беше само началото от грандиозния план на господин Плейн да построи СПА комплекс, в който жителите на големия град да избягат от ежедневието и да потънат в спокойствие и лукс.

Кати стоеше и наблюдаваше машините с възхищение, без да посмее да помръдне, сякаш при най-малкото движение багерът ще се обърне и ще я сграбчи. Един от шофьорите на камион я забеляза и в изненадата си натисна спирачките. Колегите му се развикаха след него, но той не обръщаше внимание, а забързано тръгна към девойката.

- Хей, какво правиш тук? – попита той, а в погледа му се четеше объркване.

Кати го погледна и се усмихна. Не бе чувала човешки глас от години.

- Аз живея тук! – отговори тя.

Човекът я загледа още по-учудено. Другите мъже ги наобиколиха и също гледаха в недоумение. Кати ги покани в просторната къща, наля им по чаша свежа лимонада и им разказа историята си. Мъжете се трогнаха, някои даже се присълзиха и всички се съгласиха да съдействат.

Натовариха куфарите ѝ в един от камионите и в следващия момент Кати най-после пътуваше към „света“. Всичко я изумяваше. Не спираше да задава въпроси на шофьора – господин Браун, който се смееше и отговаряше търпеливо. Когато излазоха на магистралата, тя замлъкна. Видя пред себе си море от автомобили във всякакви цветове и форми. Покрай камиона мина един миниван, управляван от привлекателна, чернокоса жена. На предната седалка до нея седеше момче, което гледаше намръщено; отзад един лабрадор си подаваше главата през прозореца, а малко момиченце с къса къдрава коса и големи кафяви очи го дърпаше за опашката и се опитваше да го прибере вътре.

След това мина дълга черна кола. Караше я възрастен мъж в тъмно-син костюм и шапка. А отзад се возеше красива дама, облечена с къса до коляното черна пола и сиво сако, косата ѝ бе прилежно прибрана в кок. Докато Кати наблюдаваше, господин Браун говореше по телефона

със сина си Никълъс, който се съгласи тя да остане при него. Когато тя разбра това, малко се смути. Никога не бе разговаряла с момче, а сега щеше да живее с него. Но тези мисли бързо отминаха, защото така поне щеше да има кой да я запознае с новата обстановка.

- Кати, виж, пристигнахме! – каза бодро господин Браун.

Тя погледна през прозореца. Пред нея се разкри един изцяло нов свят: огромни сгради от стъкло и стомана, оживени улици, пълни с шарени и интересни хора, магазини с красиво подредени витрини, светофари, табели, улични лампи, дървета и храсти. Камионът спря пред един тъмно-жълт жилищен блок, на стълбището пред входа стоеше момче с бяло луничаво лице. Носеше черни скъсани дънки, сива тениска с някакъв бял надпис и сини кецове с бели ленти отстрани. Но най-интересното бе, че имаше синя коса. „Синя! Как може да е синя?“ мислеше си Кати и гледаше втрещено момчето. Господин Браун слезе от камиона и отиде при синекоското. Оказа се, че това е синът му. Двата сваиха куфарите, през това време Кати се измъкна от превозното средство.

- Това е синът ми, Никс. – каза господин Браун – Аз ви оставям деца, но за съжаление, Кати, котаракът ти трябва да остане при мен, в тази сграда не позволяват домашни любимци. Можеш да идваш да го виждаш, когато поискаш!

- Добре, благодаря Ви! – отвърна тя.

Мъжът пъргаво скочи в камиона и потегли. Момчето го изпрати с поглед и се обърна към Никс. Той се усмихна широко и каза, че му е приятно да се запознаят. После грабна два куфара и хукна по стълбите. Тя побърза да вземе третия и побягна след него. От дрехите му се носеше лек парфюмен аромат. Никълъс живееше на третия етаж. Бутна входаната врата с рамо и тя се отвори. Кати погледна вътре: коридорът беше облян в мека бяла светлина, стените, изрисувани с прекрасни пейзажи. В една от нишите имаше вградени рафтове, на които прилежно бяха подредени разноцветни обувки.

- Заповядай в моя дом! – каза Никс и отново се усмихна широко.

Кати пристъпи прага, затвори вратата и зае да разглежда рисунките поотблизо. – Много са красиви. – едва прошепна тя.

- Благодаря! – отвърна момчето и срамежливо отвърна поглед към пода. - Ела да ти покажа своята стая!

След няколко часа двамата седяха на пода в малката просторна спалня, отново цялата изрисувана с картините на Никс и преглеждаха вещите на момчето. Повечето неща, които тя притежаваше и бе донесла със себе си, бяха ненужни, включително и дрехите. Той стана и отиде в другата стая. Върна се с един чифт тесни дънки и една розова тениска с картинка на панда.

- Тези дрехи останаха от бившата ми приятелка, пробвай ги, би трябвало да ти станат! – Каза момчето, остави дрехите на леглото и излезе.

Кати ги облече, среса дългата си коса и плахо отвори вратата.

- Сега вече изглеждаш като истинско съвременно момиче! – ухили се Никс. – Ще те водя на пазар! Първо ще минем да ти купим обувки. Обадох се на браовчедка ми Ким, тя ще ни помогне.

По пътя към центъра на града Никълъс не спираше да говори, обсъждаше за всяко нещо какво е и как се прави, а Кати подтичваше след него, попиваше информацията и гледаше с ококорени очи. Спряха

пред един магазин, където ги чакаше Ким. Тя бе дребно, слабичко момиче, с руса коса, по-къса от тази на братовчед и, която стърчеше на всички страни. Тя също имаше лунички и се усмихваше постоянно.

Тримата с удоволствие пазаруваха с часове. Когато най-после се върнаха в апартамента, Кати бе оборудвана с цяла купчина нови дрехи, шест чифта обувки и телефон, който да използва при нужда. Всичко беше оставено на земята, пръснато, неподредено. Тя не бе свикнала така, разхвърляността я дразнеше. Искаше ѝ се да въведе ред, но умората надделяваше. Пъхна се под пухиното юрганче и ароматът на люляк, който се носеше от чаршафите, я упои.

Сутринта се събуди рано, но не искаше да става. Гледаше замислено в една точка, в очакване на новите си приключения. След секунди Никс връхлетя в спалнята с огромна усмивка на уста:

- Добро утро, поспаланке! – извика той.
- Добро утро! – отвърна Кати срамежливо.
- Днес имаме много неща за правене. Взех си почивка от работа за няколко дни, за да те разведа наоколо.

И така, докато траеше отпускът на Никс, те обикаляха всички интересни места в града. Ходиха на разходка с корабче, на кино, в зоологическата градина, посетиха господин Браун и котарака на Кати; ходеха в различни заведения и опитваха екзотични храни. Но синекоското трябваше да се връща на работа. Ким оставаше в апартамента при Кати и я обучаваше как да си служи с компютър и други домашни уреди.

Прекарваха повечето си време заедно. На Кати ѝ бе мъчно, че Никълъс не е винаги с тях, много се бе привързала към него. Една вечер тя го чакаше да се прибере, но той закъсняваше. Изведнъж, както си седеше спокойно на дивана, се чу силен трясък в коридора. Стана и отиде да провери. Никс седеше на земята, държейки голям шарен букет, имаше картонена парти шапка на главата и глупава усмивка на лицето. Беше се спънал в килимчето от бързане и паднал на земята. Изправи се, изтупа се, намести шапчицата си и извика:

- Честит рожден ден!
- Днес ли е?
- Да, няма не знаеш?
- Не съм го празнувала откакто баба почина. А, ти, откъде знаеш.
- Видях кога е, като ти правехме документи! – заяви той гордо. – Хайде, отиваме на лунапарк.
- Какво е лунапарк? – позаинтересува се Кати.
- Ще видиш! Ще ти хареса! – и я грабна за ръката. Хвърли букета пред огледалото и двамата хукнаха да бягат. Когато стигнаха пред лунапарка, Кати ахна от възторг.
- Е, на коя люлка ще се качим първо? – попита момчето, но тя не отговори.

Беше запленена от искрящите светлини и чудноватите атракции. Той се нацупи, че не му обърна внимание, хвана я през кръста, метна я на рамо и я занесе до виенското колело. Качиха се на него и гледката беше удивителна. Виждаха се стъклените небостъргачи и осветените улици. Кати гледаше усмихнато на всички страни, а той гледаше нея. Очите им се срещнаха. Тя се сгуши в Никс и каза:

- Знаеш ли, синекоско ... От всички изумителни неща, които ми показва, ти си най-голямото чудо, което съм виждала!

ЛИТЕРАТУРНИ ЗАДАЧИ

Задача 1. Опишете с възможно най-малко думи родния си град така, че да се досетим кой е градът.

Старите имена на града са Яница и Казълагач, разположен на река Тунджа, близо до границата с Република Турция.

Задача 2. Как едновременно ще кажете на някого, че е допуснал грешка и в същото време ще го накарате да се засмее?

Ще кажа на някого, че е допуснал грешка и в същото време ще го накарам да се засмее, като вместо буквата А, ще казвам О и обратно.

Задача 3. Напишете най-дългото прилагателно име, което знаете. Съставете с него стихотворение от четири реда.

Аз съм свободна, неприкосновена,
Душата ми лети, лети!
Аз съм дива, неопитомена.
Вземи ме или ме върни!

Задача 4. Разкажете в пет изречения кое е най-хубавото нещо на Коледа. Никоя от използваните думи не бива да съдържа буквата **р**.

Най-хубавото нещо на Коледа е уютът на семейното огнище. Вкусните гозби на мама, сготвени с много любов. По телевизията със седмици дават забавни коледни филми. Навън тихо се сипе сняг и завива всичко с чудна бяла пелена. Цялото семейство е сплотено и щастливо.

Задача 5. Предложете обяснение какво прави зелената мечка в гардероба, в който държим излезлите от мода дрехи.

Зелената мечка е окупираше трикрилния ми гардероб и отказва да излезе. Скарала се е с майка си и баща си и решила да превърне дрешника със старите дрехи в своя хралупа. Когато излиза навън, се облича със старите ми минижупи и шарени тениски, като се надява да не я познае никой.

Задача 6. Продължете изречението „Влакът спря на гарата и от последния вагон най-неочаквано слезе...”.

Влакът спря на гарата и от последния вагон най-неочаквано слезе синята мечка, баща на зелената мечка.

Задача 7. Напишете изречение с девет запетайки, което да ни разсмее.

Слънце, плаж, море, чайки, гларуси и бай Пешо, който върви насам-натам, понякога се спъва, но не изпуска коша с топла сладка царица, вика с цяло гърло, палаво намига на момичетата.

Задача 8. Защо старецът на ъгъла на улицата стои там всеки ден?

Мой съсед, старец, на име Слави, всяка сутрин излиза в 8 часа, върви няколко пресечки по главната улица и сядна на пейката на ъгъла. Много пъти съм го питала защо винаги стои там, но той не отговаря. Един ден реших да седна до него. Някъде към обяд от една къща на отсрещната улица излезе възрастна жена. Тя погледна към нас, усмихна се бодро и махна с ръка. Дядо Слави също махна и ми каза с умиление:

- Някой ден ще я заговоря!
- Недей да губиш време! – отвърнах закачливо аз.

На другия ден старецът отново се отправи към ъгъла, но този път носеше букетче с цветя от градинката си.

Задача 9. В регистрационните номера на автомобилите в България могат да се използват само буквите А, В, Е, К, М, Н, О, Р, С, Т, У, Х. Опитайте се с комбинации от само тези букви да напишете пожелание за рожден ден от три изречения.

Вековна красота! Неуморна страст! Уверена, но скромна!

Задача 10. Опишете най-интересната сграда, покрай която минавате на път за училище. В описанието трябва да използвате всички букви от българската азбука.

Сутрин на път за гимназия „Св. Климент Охридски“- моето училище-минавам покрай няколко интересни обекта - църквата и музея.

Най – интересно обаче за мен е читалището. То е висока червена сграда, до нея има асфалтиран паркинг, а от другата страна - детска площадка. На първия етаж се намира театралната зала с широка сцена, на която талантиливи актьори изнасят представления, а също и концерти, в които участват хора от всички възрасти. На втория етаж е поместена градската библиотека, пълна с книги от любими писатели.

Задача 11. Напишете пет изречения, като започнете с „Ако се бях родил в...“

Ако се бях родила във вселената на комиксите на Марвел, щях да съм супергероиня. Силата ми щеше да бъде да контролирам и използвам природните бедствия, а името ми – Гея. Щях да предпазвам хората от урагани и земетресения. Най – големият ми враг щеше да е Робо Създателят, злодей, чиято цел е да роботизира света. Аз щях да побеждавам във всяка битка и да разгромявам коварните му планове.

Задача 12. Стандартният СМС на кирилица съдържа 70 символа . Това включва букви, цифри, интервали, препинателни знаци. Споделете най-голямата си мечта в дължината на един СМС.

Най-голямата ми мечта е да стана дизайнер на елегантни дамски облекла.

Задача 13. Какво му липсва на света?

Въпреки че светът се развива в положителна посока, все още има неща, които трябва да се подобрят. На хората им липсва равенство. Трябва всички заедно да сложим край на расизма и войните. Трябва да се уважаваме, да си помагаме и да се грижим за природата. На планетата ни ѝ липсват чистота и грижи. Ако продължаваме да я замърсяваме и унищожяваме природните ѝ чудеса, ще я изгубим.

Задача 14. Опишете се с тринадесет думи.

Объркана, уморена, изтощена, сънena, тъжна, единствена, искаща, можеща, интересна, самокритична, артистична, грижовна, лоялна.

Задача 15. Съставете въпросително изречение, в което думите започват с буквите от името ви.

Видя ли **е**зерото, **л**овуващите, **и**граещи **м**ечки **и** **р**ибите **а**терини?